

Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: Λ. Στεφάνου), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παραχωρώντας ευνοϊκότερους όρους δανειοδοτήσεως για αγορά εγχωρίων γεωργικών μηχανών έναντι ομοειδών, εισαγομένων από κράτη μέλη της Κοινότητας, παραβαίνει τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ, σε συνδυασμό προς το άρθρο 35 της πράξης προσχωρήσεως, παραλείποντας δε να απαντήσει στις επανειλημμένες αιτήσεις της Επιτροπής για παροχή πληροφοριών ως προς τα μηχανήματα στα οποία αναφέρεται η πιο πάνω διάκριση ως προς τη μεταχείριση, η Ελληνική Δημοκρατία παραβαίνει τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, U. Everling και K. Bahlmann, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 1985 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ελληνική Δημοκρατία, ανακαλώντας μόλις στις 23 Σεπτεμβρίου 1984 το έγγραφο Φ.5.3/42 του υπουργείου Βιομηχανίας και Ενέργειας, της 31ης Μαρτίου 1982, με το οποίο το τελευταίο καλούσε την Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος να μεριμνήσει ώστε οι υπηρέσιες της, για τη δανειοδότηση της αγοράς φρυγοκεντρικών διαχωριστήρων και Decantiers για τον εξοπλισμό ελαιουργείων, να απαιτούν από τους ενδιαφερομένους την προσκόμιση δεδαιωμένων του Υπουργείου περί μη υπέρβασης τέτοιων μηχανημάτων ελληνικής κατασκευής, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ, σε συνδυασμό προς το άρθρο 35 της πράξης προσχωρήσεως.
2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
3. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1985, το Rechtbank van eerste aanleg, Brugge στο πλαίσιο των υποθέσεων: εισαγγελική αρχή κατά 1) ΟΤΑ Traen, 2) CO Quicke και 3) PVBA Quicke (υπόθεση 372/85), εισαγγελική αρχή κατά ERM Quicke (υπόθεση 373/85), εισαγγελική αρχή κατά R. J. M. J. Vanhove (υπόθεση 374/85)

(85/C 347/11)

Με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1985, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Νοεμβρίου 1985, το Rechtbank van eerste aanleg, Brugge, ζητεί, στο πλαίσιο των υποθέσεων που εκκρεμούν ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου: Εισαγγελική αρχή κατά 1) ΟΤΑ, Traen, 2) CO Quicke και 3) PVBA Quicke, Εισαγγελική αρχή κατά E. P. M. Quicke και εισαγγελική αρχή κατά R.J.M.J. Vanhove, από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Με ποιά κριτήρια πρέπει να καθοριστεί αν μία επιχείρηση που ασχολείται με τη διάθεση αποβλήτων

σύμφωνα με τα άρθρα 8 έως 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ υπάγεται σ'αυτές τις διατάξεις. Αρκεί περιστασιακή ή μοναδική δραστηριότητα ή άλλα κριτήρια όπως για παράδειγμα ο επιδιωκόμενος κοινωνικός σκοπός, η πραγματική δραστηριότητα όσον αφορά τα απόβλητα (κυρία ή παρεπομένη δραστηριότητα, επαναλαμβανόμενη δραστηριότητα) η προβλεπόμενη επίδραση επί του περιβάλλοντος, ή άλλα κριτήρια ακόμη είναι αναγκαία;

2. Ο μεταφορέας αναλαμβάνει την υποχρέωση να αποκτήσει άδεια — λόγω του ότι προβαίνει επίσης σε εκχύσεις —, ακόμα και όταν το πράττει για λογαριασμό, κατόπιν αιτήσεως ή με την έγκριση του κυρίου ή του κατόχου του οικοπέδου ο οποίος, από νομική άποψη, έχει αποκτήσει δικαίωμα κυριότητας επί των αποβλήτων, ή αντιστρόφως, ο κάτοχος ή ο κύριος, λόγω του ότι υφίσταται την ενέργεια της εκχύσεως (επομένως δεν προβαίνει ο ίδιος στις εν λόγω εκχύσεις) καθίσταται αυτομάτως επιχείρηση που έχει την υποχρέωση να κατέχει άδεια;
3. Η άδεια εκχύσεως που εκδίδει ο διευθυντής εταιρίας καθαρισμού υδάτων, την οποία έχουν συστήσει οι δημόσιες υπηρεσίες κράτους μέλους, ικανοποιεί τις απαιτήσεις των άρθρων 5 και 8 της οδηγίας ΕΟΚ της 15ης Ιουλίου 1975 περί στερεών αποβλήτων;
4. Κατά ποιο μέτρο τα κράτη μέλη είναι ελεύθερα να οργανώσουν την εποπτεία που προβλέπεται από το άρθρο 10 της προαναφερθείσας οδηγίας ΕΟΚ;
5. Οι επιβαλλόμενες από τα άρθρα 8 και 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ υποχρεώσεις έχουν απευθείας εφαρμογή στις επιχειρήσεις ή η εφαρμογή τους εξαρτάται από την προηγούμενη δημιουργία ή υπόδειξη από το κράτος μέλος της αρμόδιας αρχής στην οποία η επιχείρηση μπορεί να απευθυνθεί, για παράδειγμα, προς απόκτηση της αναγκαίας αδείας και εξαρτάται επίσης από τη θέσπιση, όσον αφορά για παράδειγμα τα έντυπα παραδόσεως αποβλήτων, της κανονιστικής ρύθμισης που είναι αναγκαία όσον αφορά την εποπτεία, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η θέση σε ισχύ των εν λόγω υποχρεώσεων επέρχεται από την κοινοποίηση στα κράτη μέλη και όχι από τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (άρθρο 191 της συνθήκης ΕΟΚ και άρθρο 13 της προαναφερθείσας οδηγίας);

(¹) ΕΕ αριθ. L 194 της 25. 7. 1975, σ. 39.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Νοεμβρίου 1985

(Υπόθεση 382/85)

(85/C 347/12)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον David Gilmour, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, επικουρούμενο από τον Silvio Pieri, ιταλό δημόσιο υπάλληλο που υπηρετεί στην Επιτροπή στα πλαίσια του συστήματος ανταλλαγών κοινοτικών υπαλλήλων με υπαλλήλους των κρατών μελών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος επίσης της νομικής υπηρεσίας της,

κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Νοεμβρίου 1985 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη ανακοινώνοντας τα νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα με τα οποία θεωρεί ότι εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχει δυνάμει της οδηγίας 79/267/ΕΟΚ περί συντονισμού των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ανάληψη της δραστηριότητας της πρωτασφάλισης ζωής και την άσκησή της, ή παραλείποντας να λάβει τα ανωτέρω μέτρα, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας καθώς και της ανωτέρω οδηγίας,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΟΚ, σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που τάσσονται στις οδηγίες όσον αφορά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε στις 15 Σεπτεμβρίου 1980 χωρίς η Ιταλία να έχει ανακοινώσει από τότε στην Επιτροπή τα ληφθέντα μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας. Βάσει των πληροφοριών που διαθέτει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έλαβε ακόμη τα δέοντα μέτρα.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 28 Νοεμβρίου 1985

(Υπόθεση 383/85)

(85/C 347/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Δημήτριο Γκουλούση, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γ. Κρεμλί, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Νοεμβρίου 1985 προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη λαμβάνοντας τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 1981 στην υπόθεση 137/80, Επιτροπή κατά Βελγίου, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της συνθήκης ΕΟΚ,
- να καταδικαστεί το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Τέσσερα έτη μετά την έκδοση της αναφερόμενης στην προσφυγή απόφασης το Βασίλειο του Βελγίου δεν έλαβε τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εκτέλεσή της. Το νομοσχέδιο που διαβιβάστηκε στην Επιτροπή τον Ιούλιο 1985, ακόμα και αν ψηφιζόταν, δεν θα εκπληρούσε πλήρως τις υποχρεώσεις του Βελγίου.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1985

(Υπόθεση 386/85)

(85/C 347/14)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Alberto Prozzilo, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλί, μέλος επίσης της νομικής υπηρεσίας της, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Δεκεμβρίου 1985 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες 80/214/ΕΟΚ, 80/1099/ΕΟΚ και 80/1100/ΕΟΚ, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ,
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στο δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΟΚ, σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που τάσσονται στις οδηγίες όσον αφορά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο. Οι προθεσμίες αυτές εξέπνευσαν την 31η Δεκεμβρίου 1980 και την 1η Ιουλίου 1981 χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις ανωτέρω οδηγίες.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Court of Appeal στις 6 Νοεμβρίου 1985 στην υπόθεση Davide Christopher Hinde κατά της Inner London Education Authority και του υπουργού Παιδείας και Επιστημών

(Υπόθεση 387/85)

(85/C 347/15)

Με απόφαση που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Δεκεμβρίου 1985, το Court of Appeal ζητεί από το δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο